

PRZEPISY TECHNICZNE

na przyłączenia urządzeń elektrycznych do sieci rozdzielczych Zakładów Elektrycznych Użyteczności Publicznej.

1. WSTĘP.

§ 1. Przepisy ogólne.

1. Urządzenia elektryczne, przyłączane do sieci rozdzielczych zakładów elektrycznych użyteczności publicznej, powinny być wykonane zgodnie z przepisami na urządzenia elektryczne prądu silnego, jakie zostały już wydane przez Ministerstwo Robót Publicznych, względnie będą w przyszłości w tej materii wydane.

Pozatem urządzenia te powinny być wykonane, zgodnie z przepisami niniejszemi.

2. Urządzenia elektryczne, przyłączone do sieci rozdzielczych, a wykonane na podstawie dotychczasowych przepisów technicznych, mogą nadal być czynne, o ile nie zagrażają bezpieczeństwu. Jednak wszelkie zmiany i uzupełnienia tych urządzeń winny być dostosowane do niniejszych przepisów.

§ 2. Określenia.

1. „Przyłącze” jest to urządzenie elektryczne, służące do przyłączenia urządzeń u odbiorców do sieci rozdzielczej zakładu elektrycznego, bezpośrednio albo za pośrednictwem pionu.

2. „Pionem” nazywa się linię zasilającą, służącą do połączenia przyłącza z urządzeniami u poszczególnych odbiorców. Część pionu, służąca do zasilania jednego tylko urządzenia odbiorczego, nazywa się „odgałęzieniem pionu”.

3. „Urządzenie odbiorcze” jest to urządzenie elektryczne, służące do pobierania za pośrednictwem przyłącza, względnie i pionu energii elektrycznej z sieci rozdzielczej zakładu elektrycznego, poza licznikiem odbiorcy.

II. PRZYŁĄCZE NISKIEGO NAPIĘCIA.

§ 3. Postanowienia ogólne.

1. Każde przyłącze powinno zasilac tylko jedną posesję. Jednak w celu zmniejszenia ilości przewodów napowietrznych, krzyżujących ulicę, lub drogę, wolno zapomocą jednego przyłącza zasilac kilka posesyj, o ile przewody sieci rozdzielczej biegną po drugiej stronie ulicy lub drogi.

Urządzenia odbiorcze, w których pewność ruchu specjalnie jest wymagana, mają być zasilane przynajmniej przez dwa niezależne od siebie przyłącza. Do takich urządzeń przedewszystkiem zaliczają się urządzenia odbiorcze w lokalach publicznych, jak teatry, kina, wielkie sale zebrań, stacje kolejowe i t. p.

2. Przyłącze ma posiadać, możliwie przy wejściu do zabudowań, zamkniętą skrzynkę przyłączeniową. W skrzynce tej mają się znajdować główne bezpieczniki i do wnętrza jej winny być wprowadzone przewody pionu, względnie urządzenia odbiorczego. Skrzynka przyłączeniowa

winna być wykonana z materiału nie palnego oraz odpornego na wilgoć i uszkodzenie mechaniczne. Pozatem winna ona być umieszczona w miejscu dostępnem, jak to brama, sień wchodowa, suteren, piwnica i t. p. Przyłącze, zasilające jedno tylko urządzenie odbiorcze, może posiadać sprzynkę, umieszczoną w miejscu dowolnem. Skrzynka przyłączeniowa winna być zaplombowana przez zakład elektryczny.

3. Przekrój przewodów przyłącza należy obliczac na natężenie prądu, odpowiadające jednoczesnemu obciążeniu przez moc nominalną (§ 13, p. 3) wszystkich urządzeń odbiorczych, zasilanych przez dane przyłącze, z dodaniem 10% na ewentualne powiększenie mocy zainstalowanej.

4. Największy obliczony spadek napięcia w przyłączy nie powinien przekraczac 1% napięcia nominalnego.

5. Przy sieci rozdzielczej, wieloprzewodowej, przyłącze, służące do zasilania urządzeń odbiorczych o łącznej mocy nominalnej (§ 13, p. 3), 2,2 kW, przy napięciu między przewodami przyłącza 220 woltów, lub służące do zasilania urządzeń odbiorczych o łącznej mocy nominalnej 1,2 kW, przy napięciu między przewodami przyłącza 127, 120 albo 110 woltów, może być dwuprzewodowe. Dla większych mocy przyłącze winno posiadać tyleż przewodów, co i sieć rozdzielcza.

6. W skrzynce przyłączeniowej przewod zerowy winien być oznaczony kolorem białym.

§ 4. Przyłącza napowietrzne.

1. Najmniejszy dozwolony przekrój przewodów z twardej miedzi wynosi 6 mm², a z glini 16 mm² (linka). Jedyne przekrój przewodów izolowanych, wprowadzonych do budynku, gdzie znajduje się skrzynka przyłączeniowa, może wynosić 4 mm². Przepis ten stosuje się i do przewodu zerowego.

2. Przy rozpiętości przyłącza do 20 m. przewody muszą być tak prowadzone, aby ich nie można było dotknąć bez specjalnych środków pomocniczych, muszą być przeło prowadzone na wysokości conajmniej 3 m. nad ziemią. O ile pod przewodami temi jest chodnik lub droga jezdna, wysokość przewodów nad ziemią musi wynosić conajmniej 5 m. W razie prowadzenia takich przewodów na mniejszej wysokości, należy dbać szczególnie o ich osłonę przed dotknięciem.

3. Przy skrzyżowaniu przyłącza z innymi liniami prądu silnego lub słabego, z ulicami lub drogami, przyłącze winno być wykonane zgodnie z „Przepisami technicznymi na linie elektryczne napowietrzne” oraz z „Przepisami technicznymi na skrzyżowania i zbliżenia linii elektrycznych prądu silnego z innymi liniami, z drogami komunikacyjnymi, oraz na przechodzenie przez osiedla” (załączniki A i B do rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 6 lipca 1923 r. „Monitor Polski” Nr. 168, poz. 209) bez względu na rozpiętość przyłącza.

Przy krzyżowaniu ulic należy prowadzić przyłącze możliwie prostopadle do kierunku ulicy.

4. Przewody wprowadzac można do budynków tylko przez specjalne przepusty lub stojaki dachowe.

5. Przewody wewnątrz budynków, jak również przyrządy nie służące do obsługi urządzenia, nie powinny być dostępne bez uszkodzenia rurek, skrzynek, osłon albo plomb.

§ 5. Przyłącze podziemne.

1. Przy podziemnej sieci rozdzielczej, przyłącze ma być wykonane kablem obolowionym, opancerzonym i asfaltowanym.

2. Przyłącze podziemne można również przeprowadzić i od napowietrznej sieci rozdzielczej.

W tym wypadku na słupie, od którego odgałęzia się przyłącze, należy umieścić napowietrzną mułę kablową i kabel, sprowadzić wdół po słupie, osłaniając go do wysokości 2 m. od ziemi rurą żelazną lub blachą.

3. Najmniejszy dozwolony przekrój każdej żyły kablowej wynosi 4 mm².

III. PRZYŁĄCZE WYSOKIEGO NAPIĘCIA.

§ 6. Postanowienia ogólne.

1. Od sieci rozdzielczej wysokiego napięcia może być przeprowadzone przyłącze wysokiego napięcia do zasilania urządzeń odbiorczych, bezpośrednio lub zapomocą transformatora, ustawionego u odbiorcy przez zakład elektryczny. W tym ostatnim wypadku transformator wraz z wszystkimi przyrządami, znajdującymi się w pomieszczeniu transformatorowem, należy uważac za część przyłącza.

2. Przyłącze wysokiego napięcia przy wejściu do zabudowań, w którym znajduje się urządzenie odbiorcze, musi posiadać odłącznik nożowy oraz wyłącznik olejowy, służący do wyłączenia z pod napięcia całego urządzenia odbiorczego, względnie transformatora zakładu elektrycznego.

Urządzenie wyłączające winno być pod zamknięciem i klucz winien znajdować się w zakładzie elektrycznym. Jednak w celu umożliwienia natychmiastowego wyłączenia w razie niebezpieczeństwa, wyłącznik olejowy powinien być wyłączalny z zewnątrz przez odpowiedni otwór. Przy urządzeniu odbiorczem do 30 KVA, zamiast wyłącznika olejowego można dać trójbiegunowy odłącznik z bezpiecznikami pod warunkiem, że całe urządzenie odbiorcze może być zapomocą tego odłącznika bezpiecznie wyłączone przez odbiorcę.

3. Pomieszczenie transformatorowe u odbiorcy ma być suche, ogniotrwałe i posiadające odpowiedni przewiew. W pomieszczeniu tem nie mogą się znajdować żadne rury. Pomieszczenie to winno posiadać na drzwiach tablicę ostrzegawczą, (tym ustalonego rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 30 kwietnia 1923 r. („Monitor Polski” Nr. 163, poz. 199), powinno być zamknięte na klucz i klucz winien być przechowywany w zakładzie elektrycznym. W razie ustawienia w tem pomieszczeniu urządzeń wyłączających (§ 6, p. 2), drugi klucz winien znajdować się u odbiorcy pod jego odpowiedzialnością.

4. W pomieszczeniu transformatorowem odbiorcy winna się znajdować tablica z instrukcją obchodzenia się z przyłączem.

§ 7. Przyłącze napowietrzne.

1. Przyłącze wysokiego napięcia winno być wykonane zgodnie z „Przepisami technicznymi na linie elektryczne napowietrzne” oraz „Przepisami technicznymi na skrzyżowania i zbliżenia linii elektrycznych prądu silnego z innymi liniami, z drogami komunikacyjnymi, oraz na przechodzenie przez osiedla” (§ 4, p. 3), bez względu na rozpiętość przyłącza.

2. Przyłącze wysokiego napięcia, posiadające ponad 2 przesła napowietrzne, powinno być, możliwie przy wejściu na teren odbiorcy, zaopatrzone w wyłącznik słupowy, umieszczony tuż przy odgałęzieniu, i tak urządzony, aby bezpieczeństwo obsługi było zapewnione.

§ 8. Przyłącze podziemne.

1. Przyłącze podziemne winno być wykonane kablem obolowionym, opancerzonym i asfaltowanym, oraz zgodnie z „Przepisami technicznymi na skrzyżowania i zbliżenia linii elektrycznych prądu silnego z innymi liniami, z drogami komunikacyjnymi, oraz na przechodzenie przez osiedla”.

IV. PIONY (niskiego napięcia).

§ 9. Miejsce i sposób zakładania.

1. Piony wewnątrz budynku należy zakładać w miejscach ogólnie dostępnych, jak to: bramach, sieniach, klatkach schodowych, korytarzach i piwnicach. Prowadzenie pionu po strychach lub przez lokale dozwolone jest tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy niema możności prowadzenia pionu inną drogą. Należy wtedy prowadzić przewody w rurkach, ile możności pod tynkiem i nie umieszczać w cudzym lokalu żadnych puszek lub rozgałęźników.

2. Przewody pionów wolno prowadzić tylko jako przewody izolowane w rurkach, pod lub na

tyńku, płaszczowe, pancerne, przewody gięte zewnętrzne, przewody napowietrzne i kable obolowione. Prowadzenie przewodów izolowanych na rubkach, słupkach i słupkach stojących dozwolone jest tylko na odcinkach pionowych wewnątrz murów, zakrytych wentylowanymi przykrywkami.

3. Rurki, prowadzone po wierzchu, kable obolowione, przewody płaszczowe i pancerne, przy przejściu przez podłogę, oraz do wysokości 2 m. od podłogi, należy zabezpieczyć rurą żelazną lub pokrywą z blachy.

4. Puszki przelotowych lub rozgałęźnych, otwieranych mułek do rurek, muł otwartych kablowych nie wolno zakładać niżej, niż 25 m. od podłogi; o ile na to pozwala wysokość pomieszczenia.

5. Wszystkie puszki, mułki, rozgałęźniki, skrzynki i t. p. winny być przystosowane do zapobiegania przez zakład elektryczny.

6. Pion musi zawierać na całej długości wszystkie przewody, co i przyłącza. Jedynie odcinek pionu od przelotowości do ostatniego odgałęzienia może być dwuprzewodowy, o ile jest ono dwuprzewodowe.

7. Pion, służący do światła, nie może zasilać urządzenia odbiorczego, zawierającego silnik o mocy 11 kW mocy nominalnej, przy napięciu 220 woltów, lub ponad 0,95 kW mocy nominalnej, przy napięciu 127, 120 i 110 woltów w takich warunkach zaleca się oddzielne zasilanie światła i siły.

§ 10. Przekroje pionów.

1. Przekrój przewodów pionu należy obliczać na natężenie prądu, odpowiadające jednocześnie obciążeniu pionu przez moc nominalną wszystkich urządzeń odbiorczych, przyłączonych do pionu (§ 13, p. 3). Średnice rurek i rozmiary skrzynek dla bezpieczników pionu dla światła winny być takie, aby pion po ewentualnej wymianie przewodów mógł zasilać wszystkie lokale mieszkalne, które mogą być dołączone do danego pionu.

2. Największy obliczony spadek napięcia w pionach dla światła nie powinien przekraczać 1,5% napięcia nominalnego, a największa strata mocy w pionach dla siły — 2,5%.

3. Najmniejszy dozwolony przekrój przewodów pionu wynosi 2,5 mm², a odgałęzień pionu, o ile długość ich nie przekracza 3 m. — 1,5 mm². Dotyczy to również i przewodu zerowego.

§ 11. Bezpieczniki i tabliczki rozdzielcze.

1. W miejscu odgałęzienia kilku pionów od skrzynki przyłączeniowej lub rozgałęzienia pionu winna być umieszczona tabliczka rozdzielcza z bezpiecznikami. Jeżeli od skrzynki przyłączeniowej odchodzi tylko jeden pion i bezpieczniki w skrzynce dostatecznie go zabezpieczają, to można nie zabezpieczać pionu powtórnie.

2. Odgałęzienia pionu winny być zabezpieczone. O ile długość odgałęzienia pionu przekracza 1,5 m., to należy zabezpieczyć i licznik. W tych wypadkach zamiast tabliczek rozdzielczych wolno dawać bezpieczniki.

3. Wszystkie bezpieczniki i tabliczki rozdzielcze winny być umieszczone w miejscach ogólnie dostępnych i na wysokości nie mniejszej, niż 25 m. od podłogi. Przepis ten nie dotyczy tabliczek odgałęźnej przy skrzynce przyłączeniowej.

4. Bezpieczniki i tabliczki mogą być umieszczone we wnękach w murze, lub na wierzchu. Wnęki w murze winny posiadać żelazne drzwiczki, grubości przynajmniej 2 mm. i powinny być zamknięte na klucz. Bezpieczniki i tabliczki na wierzchu mają być osłonięte masywnymi i mocno umocowanymi skrzynkami z drzewa lub blachy. Skrzynki te winny być zamknięte na klucz. Bezpieczniki umieszczone wprost na ścianie winny być umocowane na podkładkach drewnianych, w odległości co najmniej 1 cm. od ściany.

5. Na rozgałęzieniach i odgałęzieniach przewodów zerowy należy oznaczać kolorem białym.

V. LICZNIKI

§ 12. Postanowienia ogólne.

1. Liczniki winny być typu, dozwolonego przez Główny Urząd Miar. W urządzeniach odbiorczych 4-przewodowych wolno stosować tylko liczniki, dla tego systemu budowane.

2. Wielkość licznika winna być dostosowana do maksymalnego zapotrzebowania mocy przez odbiorcę, przyczem dopuszcza się możliwość chwilowego przeciążenia.

3. Miejsce na licznik powinno być wybrane suche, wolne od gazów i pary. Wogóle miejsce to winno być tak wybrane, aby mechanizm i ruch licznika nie był zagrożony przez żadne szkodliwe wpływy.

4. Jeżeli zachodzi obawa uszkodzenia lub zanieczyszczenia licznika, to należy osłonić go szalką, umocowaną wprost na ścianie i nie dotykającą licznika lub deski licznikowej.

5. Licznik należy tak umieścić, aby dolna jego krawędź była nie niżej 1,8 m. i nie wyżej 2,2 m. od podłogi.

6. Liczniki należy umieszczać na deskach, płytach lub podporach z materiału izolacyjnego, odpowiednio izolowanych od ścian.

Zaciski liczników muszą być zakryte i zaplombowane przez Elektrownię, aby możliwie utrudnić nadużycia.

7. Sposób doprowadzenia i odprowadzenia przewodów do licznika winien być uzgodniony z zakładem elektrycznym.

VI. URZĄDZENIA ODBIORCZE

§ 13. Postanowienia ogólne.

1. Urządzenie odbiorcze może być wykonane każdym sposobem, dozwolonym przepisami na urządzenia prądu silnego, jakie zostały już wydane przez Ministerstwo Robót Publicznych, względnie będą w przyszłości w tej materii wydane i dostosowane do rodzaju pomieszczenia.

2. W urządzeniu odbiorczym, posiadającym oddzielne liczniki dla różnych taryf, gniazdzka wtyczkowe winny być różne i tak urządzone, aby wykluczona była możliwość pobierania energii według niewłaściwej taryfy.

3. Moc nominalną urządzenia odbiorczego przyjmuje się równą sumie nominalnych mocy zaistalowanych odbiorników, które mogą jednocześnie pobierać energię. W lokalach mieszkalnych moc nominalną określa się, przyjmując, że w każdej ubikacji, nie wyłączając ubikacji pobocznych, pali się jedna żarówka 60-watowa; do powyższego dolicza się pełną nominalną moc odbiorników ponad 150 watów.

§ 14. Urządzenia dla światła.

1. Przy sieci wieloprzewodowej można wykonywać jako 2-przewodowe tylko urządzenia odbiorcze od 2,2 kW mocy przy napięciu nominalnym 220 woltów i do 1,2 kW mocy przy napięciu nominalnym 127, 120 lub 110 woltów. Urządzenie odbiorcze o wyższej mocy powinno być wykonane jako wieloprzewodowe, przyczem podział obciążenia winien być możliwie równomierny. Jeżeli w urządzeniu znajduje się jedna tylko grupa (jeden obwód) lamp lukowych, to wolno ją przyłączyć do sieci dwuprzewodowej, o ile natężenie prądu tych lamp nie przekracza 12 amperów.

2. Na jeden obwód wolno założyć najwyżej 22 sztuk normalnych opravek i gniazd wtyczkowych przy nominalnym napięciu 220 woltów i 11 sztuk przy nominalnym napięciu 127, 120 lub 110 woltów. Opravek z gwintem „Mignon” wolno założyć na jeden obwód tyle, aby przy użyciu żarówek najwyższej mocy tego typu, dla danego napięcia, prąd nie przekraczał 6 amperów.

Zaleca się jednak dawanie na jeden obwód mniej żarówek, niż powyżej, ze względu na prawdopodobne powiększenie ilości luzu przy danym obwodzie, w bliższej lub dalszej przyszłości.

3. Przekrój przewodów urządzenia odbiorczego należy obliczać na natężenie prądu, odpowiadające jednocześnie obciążeniu przez moc rzeczywistą wszystkich odbiorników. Przyczem jednak w lokalach mieszkalnych należy przyjąć moc każdej oprawy o gwinciu normalnym (Edisonowskim) lub gniazdzka wtyczkowego, równą 60 watom. Moc oprawy z gwintem „Mignon” przyjmuje się równą najwyższej mocy tego typu żarówek, dla danego napięcia.

4. Największy obliczony spadek napięcia nie powinien przekraczać 1,5% nominalnego napięcia.

5. Przy ilości obwodów w urządzeniu odbiorczym ponad 3, winny być na tabliczkach rozdzielczych oznaczone poszczególne obwody tak, aby można było bez trudu ustalić, jakie odbiorniki należą do każdego obwodu.

§ 15. Urządzenia dla siły.

Postanowienia ogólne.

1. Niniejsze przepisy odnoszą się do urządzeń odbiorczych na siłę niskiego napięcia (t. j. do 220 woltów 2 × 220 woltów dla prądu stałego i 220/380 woltów dla prądu zmiennego).

2. Przy silnikach ponad 30 kW mocy zakład elektryczny może zażądać urządzenia, które pozwala zamknąć wyłącznik silnika tylko wtedy, gdy rozrusznik znajduje się w położeniu zerowym (t. j. cały opór rozrusznika jest włączony w obwód).

3. Silniki ponad 10 kW mocy, pracujące bez dozoru, winny być zaopatrzone w urządzenie samoczynnie wyłączające silnik w razie zaniku napięcia.

4. Przekrój przewodów urządzenia odbiorczego na siłę należy obliczać na natężenie prądu, odpowiadające jednocześnie obciążeniu przez wszystkie odbiorniki, przyjmując ich nominalną moc.

5. Największa obliczona strata mocy nie powinna przekraczać 2,5%.

§ 16. Silniki prądu stałego.

1. Przy sieci trójprzewodowej zakładu elektrycznego silniki mocy do 0,5 kW podlegają włączeniu między przewód skrajny a zerowy.

2. Silniki o mocy do 1,1 kW mogą być włączone na pełne napięcie sieci zwykłym wyłącznikiem bez rozrusznika.

3. Silniki ponad 1,1 kW mocy powinny być zaopatrzone w rozrusznik tak zbudowany, aby przy ruszaniu pod pełnym obciążeniem prąd rozruchu nie przekroczył 1,75-krotnego prądu nominalnego przy silnikach do 5 kW i 1,6-krotnego przy silnikach ponad 5 kW.

4. Silniki do 3 kW mocy, uruchamiane samoczynnie, mogą posiadać prąd rozruchu, odpowiadający mocy 10 kW.

§ 17. Silniki pierścieniowe i kolektorowe prądu zmiennego.

1. Do sieci trójfazowej zakładu elektrycznego mogą być przyłączone silniki jednofazowe (z kolektorami lub bez) o mocy do 0,5 kW.

2. Silniki trójfazowe winny być zaopatrzone w rozrusznik tak zbudowane, aby przy ruszaniu pod pełnym obciążeniem prąd rozruchu nie przekroczył 1,75-krotnego prądu nominalnego przy silnikach do 5 kW i 1,6-krotnego przy silnikach ponad 5 kW.

3. Silniki do 4 kW mocy, uruchamiane samoczynnie, mogą posiadać prąd rozruchu, odpowiadający mocy 10 kVA.

§ 18. Silniki zwarte.

1. Do sieci zakładów elektrycznych, których moc prądnic, jednocześnie będących w ruchu, przekracza 100 kVA, mogą być przyłączane za pomocą zwykłego wyłącznika trójbiegunowego silniki zwarte do 2 kW mocy z pełnym momentem obrotowym, lub — o ile moment obrotowy przy ruszaniu nie przekracza połowy momentu nominalnego, do 4 kW mocy; za pomocą przelącznika z gwiazdy w trójkąt podlegają przyłączeniu silniki do 7,5 kW mocy, przy połowie momentu obrotowego, a w urządzeniach, zasilanych z osobnego transformatora, do 10 kW mocy.

2. Do sieci zakładów elektrycznych, których moc prądnic, jednocześnie będących w ruchu, nie przekracza 100 kVA, mogą być przyłączane za pomocą zwykłego wyłącznika trójbiegunowego silniki zwarte o mocy do 0,75 kW przy momencie obrotowym większym, niż połowa, lub — o ile moment obrotowy przy ruszaniu nie przekracza połowy momentu nominalnego mocy — do 1,5 kW; przyłączaniu za pomocą przelącznika z gwiazdy w trójkąt podlegają silniki do 3 kW mocy.

3. Silniki zwarte, posiadające sprzęgło lub koło pasowe tak urządzone, że ruszanie następuje luzem, a moment obrotowy stopniowo się zwiększa w miarę wzrostu ilości obrotów silnika, albo pracujące na koło luzne masywnie roboczej lub transmisyj, podlegają przyłączeniu za pomocą zwykłego wyłącznika trójbiegunowego do 6 kW mocy, a za pomocą rozrusznika statorowego, przelącznika z gwiazdy w trójkąt albo transformatora rozruchowego do 10 kW mocy. Jeżeli urządzenie odbiorcze zasilane jest z oddzielnego transformatora, to podane wielkości zwiększają się dwukrotnie.

4. W urządzeniu odbiorczym, posiadającym silniki pierścieniowe, przyłączeniu za pomocą przelącznika z gwiazdy w trójkąt podlegają silniki zwarte nawet ponad podane powyżej normy, jeżeli tylko 5-krotna moc nominalna największego silnika zwanego nie przewyższa nominalnej mocy największego silnika pierścieniowego.

§ 19. Urządzenia dla grzejników.

1. Przy sieci wieloprzewodowej zakładu elektrycznego podlegają przyłączeniu do 2-ch przewodów grzejniki mocy do 2,2 kW o napięciu nominalnym 220 woltów, lub mocy do 1,1 kW przy napięciu nominalnym 127, 120 i 110 woltów. Większe odbiorniki podlegają przyłączeniu, o ile są dołączone do wszystkich biegunów lub faz. Mogą one być przyłączone tylko do pionów na siłę.

2. Przekroje przewodów urządzeń odbiorczych, zawierających grzejniki, należy obliczać tak, jak urządzeń dla światła, o ile dane urządzenie odbiorcze przeznaczone jest dla światła. W przeciwnym razie przekroje przewodów należy obliczyć, jak dla urządzeń dla siły.

§ 20. Urządzenia prądu słabego.

1. Do urządzeń odbiorczych prądu silnego mogą być przyłączone urządzenia prądu słabego, z zachowaniem odnosnych przepisów obowiązujących.

2. Przewodów prądu silnego i słabego nie wolno prowadzić we wspólnych rubkach lub puszkach.

Na podstawie art. 16 Ustawy Elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34 poz. 277), zatwierdzając powyższe przepisy z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia ich w „Monitorze Polskim”.

Warszawa, dnia 19 listopada 1930 r.

Minister Robót Publicznych:

(—) Malakiewicz.